

Stanovanje Kamčadalcev.

Kamčadalci prebivajo v severnej Aziji, kjer je zemlja skoraj vedno s snegom pokrita. Solnčne toplote — tega velikega božjega darú — ne poznajo, ker se jim solnce le redko kedaj prikaže in še takrat svoje žarke le povprekoma na zemljo pošilja. Pač bote rekli, kake hiše neki morajo tamošnji prebivalci imeti, da jih ne zebe? — Zeló priproste. Po zimi si skopljejo globoke jame, podobne našim ledenicam, je pokrijejo z vejami ali drugo šušnjavo, da mokrota tako lahko skozi ne pride. Oken nimajo drugih, nego v sredi strehe neko luknjo, skozi katero dobivajo svitlobo in čisti zrak, pa tudi dim odhaja skozi to luknjo. V takih jamah prebivajo od meseca oktobra do aprila. V začetku meseca aprila pa izlezejo iz teh lukenj in si stavijo poletna prebivališča, ki se tudi „balagane“ imenujejo, in so zeló prosto narejene, kakor je sploh vse njihovo življenje priprosto. Zabijejo namreč štiri, 12 do 13 čevljev visoke kole v zemljo; verh teh kolov položé povprek zopet štiri kole, ki so zvezani z unimi navpik postavljenimi. Čez te kole naredijo streho, ki je na vsem svetu taka kakor streha kakega zvonika in je pokrita s slamo ali pa travo. Pod to streho je njihovo stanovanje. V zgornjem oddelku ravno pod streho spiyo in prebivajo; spodnji oddelek pa rabijo kot kako shrambo, v kateri večidel sušijo ribe. V gornji oddelek so napeljane stopnice, ktere se pa ne smejo primerjati z našimi; kajti le nekaj stopnic je vsekanih v pošev ležeče deblo, da noga tako lahko ne izpodersne. Ako je deblo obrnjeno narobe, je to znamenje, da ni nikogar domá, in o tem času si nihče tujih ne upa v hišo. Svitlobo dobivajo skozi majhna vratica, skozi ktera tudi hodijo v prebivalnico. Dim se kadi skozi streho, ktera je nalašč zato na kakem kraji raztergana, da ljudjé ne zaduھے.

Kamčadalci se hranijo večidel z ribami in divjačino, kajti drugega si zavoljo mraza ne morejo pridobiti. Obleko imajo iz tople kožuhovine kakega severnega medveda ali kake druge kosmate živali, tudi obutev imajo iz živalskih kož, ktere ovijajo okoli nog in je s posušeniimi živalskimi žilami obvežejo, da jim ne odpadejo.

Ako zdaj primerimo naše kraje s temi kraji, v katerih živijo Kamčadalci, moramo pripoznati, da je naša domovina zarés prelep in srečen kraj, ves po našej želji in našemu življenju takó ugoden, da si boljšega želeti ne smemo.

Bukovski Tone.

Polž in kobilica.

(Basen.)

Kobilica je srečala polža. „No, prijatelj polž, hitreje, hitreje!“ mu reče kobilica, „sicer ves svoj živi dan ne prideš naprej.“ „Tudi počasi se pride daleč,“ jej odgovori počasni polž. „Ha, ha, ha!“ smeje se prevzetna kobilica, „kdor ima moč in tako gibčno telo, kakor jaz, lahko pride v enem trenutku tako daleč, kakor ti mesec dni.“ To rekši se napne in zažene izpred počasnega polža. Pa joj nesreče! Naredila je predolg skok in je skočila v bližnji ribnik, kjer jo je riba požerla.

Prevzetnost pelje v pogubo.